

Wraak

Toen Amulius gehoord had dat zijn nicht bevallen was van een tweeling, werd hij bang. Als deze jongens zouden opgroeien, zouden ze een gevaar voor hem worden. Ze zouden zeker hun moeder en opa te hulp komen en hemzelf van zijn koningschap beroven en misschien wel doden. Hij besloot zich van de tweeling te ontdoen. Hen doden wilde hij niet. Immers, als je je eigen familie vermoordt, dan zul je tot het einde van je leven achtervolgd worden door de wraakgodinnen, de Furiae. Beter was de kinderen in een mandje verzorgd in de Tiber uit te zetten en het toeval het werk te laten doen. Er was geen twijfel of de jongens zouden sterven. Niets was echter minder waar. Het langzaam stromende rivierwater deed hen landen op de oever en hier werden ze ontdekt door een wolvin die haar dorst kwam lessen.

de luca Capitolina (de Capitolijnse wolvin) 500-480 v. Chr. De knaapjes dateren uit de 15^e eeuw.

De wolvin ontfermde zich over hen en zoogde de kinderen, totdat de herder Faustulus hen zag en hen meenam naar huis. Hij en zijn vrouw namen de kinderen op als hun eigen telgen. Wel vermoedde de herder dat het hier om koningskinderen ging. Het gerucht was immers tot hem doorgedrongen dat

Rhea een tweeling had gekregen en dat Amulius zich van hen wilde ontdoen. De herder hield dit vermoeden wel geheim. Bovendien waren de kinderen in dure kleren gehuld. De jongens kregen de naam Romulus en Remus en ontwikkelden zich tot echte leiders met koninklijke inborst. Van hun leeftijdgenoten waren ze in alles de besten en ze waren rechtvaardig. Zo hadden ze de buit van rovers afgepakt en die aan de eigenaars teruggebracht. Deze rovers zonnen op wraak en overvielen de jongens, namen Remus gevangen en brachten hem nota bene naar Numitor met de aanklacht dat het een dief was. Numitor was dan wel door Amulius op zijn eigen landgoed gevangen gezet, maar had daar wel, zoals iedere *pater familias*, alle rechten. Numitor echter was onder de indruk van de jongen. In zijn verdediging verried hij zijn koninklijke afkomst. Bovendien leek hij toch wel sterk op zijn moeder Rhea, Numitors dochter. Intussen had Faustulus van Romulus gehoord dat Remus gevangen genomen was. Hij meende dat het nu tijd was in te grijpen. Snel vertrok hij naar Numitor, vertelde daar zijn verhaal en Numitor, Faustulus en de tweeling gingen tot actie over. Ze doodden Amulius en gaven hun opa de koninklijke macht terug en bevrijdden hun moeder. Alleen wilden de twee jongens nu daar waar ze gevonden waren een nieuwe stad stichten.

